

ud af Verden. Ikke desto mindre finder man 2,000 Kr. paa § 19 I. B. s. og 6,000 Kr. paa § 19 I. K. k., et andet Sted finder man 2,000 Kr., rundt omkring finder man disse Bevillinger staaende, om det saa er disse 64,300 Kr., som den bornholmske Væbning kræver, om hvilken dog vistnok alle Mennesker er saa nogenlunde enige, at den kun hører hjemme i Oprettet, ikke andre Steder. Og ikke nok med, at en hel Række Militærbevillinger, som Sparekommissionen havde foreslaaet at stryge, er opretholdt paa Finansloven for 1913—14, ligesom de var opretholdt paa Finansloven for 1912—13; man ser ogsaa, hvordan Bevillinger, som Regeringen i Henhold til Sparekommissionens Indstilling strøg paa Finansloven for 1912—13, nu begynder at stikke Hovedet op igen. Der kræves nye Udgifter til militære Formaal, akkurat som om de Herrer Militarister har haft paa Følelsen, at nu var Uvejret drevet over, nu kunde de begynde at stille deres Krav med Udsigt til at faa dem honorerede. Jeg nævner et enkelt Eksempel, det er Udgiften paa § 19 I. K. p. Der foreslaas 1,000 Kr. til Brevdnevæsenet under Krigsministeriet, det militære Brevdnevæsen, som i Henhold til Sparekommissionens Forslag var strøget paa den sidste Finanslov. Det er nu, som man ser, dukket op igen med 1,000 Kr., som foreslaas bevilget hertil. Jeg kunde i øvrigt meget ønske at høre den højtærede Forsvarsministers Udtalelse om, hvordan disse Penge til Brevdnevæsenet skal forvaltes, om det skal ske paa den samme Maade som de tidligere Tilskud til Brevdnevæsenet, en Maade, der vistnok, efter hvad der er blevet mig sagt, var ganske uforsvarlig, idet enkelte Brevdneforeninger er blevet favoriserede, medens en anden fuldt kvalificeret er blevet udelukket fra denne Understøttelse.

Nej, der er ikke nogen Grund til at glæde os i særlig høj Grad over den Udvikling, som er skitseret i det sidste Finanslovsforslag. Vi ser, at Militarismen gror og breder sig lige saa frodigt som før. Vi ser den tære lige saa stærkt paa Landets Velstand, paa Borgernes Skatteevne som tidligere, og vi vil vedblive at rette vor Protest mod denne Militarisme, der i et Land som Danmark er saa uhyre taabelig og kun vilde være saa uhyre latterlig, saa uhyre komisk, hvis den ikke havde sørgelige Følger, krævede de sørgelige Ofre af national Velstand, som den kræver.

Naar man studerer det foreliggende Finanslovsforslag, er det i særlig Grad Ind-

tægtssiden, som Opmærksomheden fæster sig ved. Ved at studere Indtægtssiden paa Forslaget og i de foregaaende Statsregnskaber, faar man et Indblik i Karakteren af den finansielle Reform, som skyldes de sidste 2 Aars Skattelove. Til Skattelovene henregner jeg ogsaa Loven om Statsbanernes Takster. Jeg hævdede i sin Tid, at Forhøjelsen af Jernbanetaksterne maatte anses som en ny Skattebyrde for Befolkningen. Det blev meget stærkt modsagt bl. a. af den højtærede Finansminister. Jeg har siden faaet en værdifuld Tilslutning i en Artikel af Kontorchef Adolf Jensen i Nationaløkonomisk Tidsskrift, hvor han udtaler, at Forhøjelsen af Statsbanernes Takster neppe kan ses under noget andet Synspunkt end som en Skattelov. Pudsigt nok staar denne Artikel i et Tidsskrift, blandt hvis Udgivere findes to saa velkendte Navne som O. B. Muus og N. Neergaard.

Hvis vi vil prøve at bestemme Karakteren af den Skattereform, som har fundet Sted i Løbet af det sidste Aar, maa vi drage forskellige Sammenligningslinier. Jeg vil saa sammenligne Statsregnskabet for 1909—10, altsaa før den første Begyndelse til Skattereformen blev gjort, med Statsregnskabet for 1911—12, da den første Serie Skattelove i hvert Fald var godt i Gang med at virke. Jeg vil dernæst sammenligne Finansloven for 1912—13 med Finanslovsforslaget for 1913—14, da de nye Skattelove fra det sidste Aar saa nogenlunde — med enkelte Undtagelser — vil være gennemførte. Ved den sidste Sammenligning faar vi altsaa en Oversigt over den anden Serie af Skattelove. Der stod sidste Aar en stor Debat her i Tinget om Fordelingen mellem direkte og indirekte Skatter, hvorvidt den højtærede Finansminister havde foretaget en Overflytning fra den ene Side til den anden. Jeg tror, at selve denne Inddelingsmaade mellem direkte og indirekte Skat er noget ufrugtbar, idet den holder sig til enkelte ydre Kriterier. Man kommer den virkelige Karakteristik af Finansreformen nærmere, naar man før det første fra Indtægterne udsondrer alle dem, som jeg kan kalde de mere neutrale Indtægter, Domaneindtægter, Renten af Kassebeholdningen o. s. v. og man dernæst indenfor de Indtægtsposter, som bliver tilbage, sondrer imellem de Skatter, Afgifter og deslige Ydelser, som overvejende dels rammer Smaafolk i Særdeleshed og dels tynger paa Næringslivet i Almindelighed, og paa den anden Side de Skatter, der som Indkomst- og For-